

SỐNG TRONG TRẠI TÙ C.S. và CÁI CHẾT CỦA NGÔ NGHĨA

Thưa quý vị quan khách

Thưa quý đồng hương ty nạn cộng sản

Thưa tất cả anh chị em cựu tù cải tạo cộng sản và quý vị phu nhân, các cháu...

Nói đến cộng sản là nói đến lừa dối, sảo trá, bịp bợm, không một lời nói nào là không chứa đựng lừa dối, không hành động nào là không ẩn một sự tàn độc, dã man cho nên ngay từ 1945 dân Bắc kỳ đã có câu “nói dối như vেম” vেম là Việt Minh, là cộng sản bây giờ. Chúng đã lừa dối cả loài người hàng 60, 70 năm nay nhưng đến bây giờ mà còn có nhiều người vẫn còn tin tưởng là chúng đã **cải tà quy chánh** dù chính những người ấy đã từng là nạn nhân của chúng. Vì những lẽ đó cho nên hôm nay chúng tôi xin tiết lộ tất cả những sự tàn nhẫn của chúng đối với chúng tôi, những người thật tâm hàng phục để xây dựng đất nước mà chúng còn gán cho chúng tôi cái mỹ tự “**Học viên trường cải tạo**”.

Thưa quý vị, tất nhiên mấy trang giấy này không thể trình bày hết tất cả các tội ác của chúng đối với hàng tù binh nhưng cũng hy vọng quý vị thông cảm và chia sẻ được một phần nào nỗi đau khổ vô tiền khoáng hậu của chúng tôi, những quân, cán chính của chế độ Việt Nam Cộng Hoà miền Nam Việt Nam, **nỗi uất ức ấy chỉ có thể sống để dạ chết mang đi** mà thôi, nhất là những vị phụ nữ, và các cháu thế hệ thứ hai hiểu cho, vì vậy:

Nhìn cảnh vật, nảo nề cảnh vật

Nhìn sắc người, đã mất sắc người

Cùng là tạo vật đất trời

Nữ đem cầm thú, đòi đời thế nhân

Com lưng chén, ngày dần sức kiệt

Lát mì khô, giống hết sức sinh

Sinh hoạt của tù hàng binh trong trại tù cộng sản:

Vì thực tâm học tập để trở thành ngoan dân, nên lúc đầu chúng tôi làm việc rất hăng say, mang hết tâm trí ra mà trâu bò mong sao học hết 10 ngày cho cấp úy, một tháng cho cấp tá là hết khóa trở về với gia đình, chúng tôi ai cũng tin tưởng hầu như tuyệt đối vào lời tuyên bố của chính quyền mới, đó là phong tục tập quán thực thà cố hữu thượng tôn pháp luật của người miền. Nhưng đối với Việt cộng thì khác nói một đằng làm một nẻo, thông cáo giấy trắng mực đen rõ ràng nhưng 10 ngày thành 10 năm, một tháng kéo dài thành 15 năm, 20 năm là chuyện thường vì thế mới có trốn trại, bắn giết đầy nước mắt, những cuộc trốn trại tập thể cướp súng của lính gác chạy vào rừng như ở trại Xuân Phước, những cuộc nổi loạn như ở trại An Dưỡng và trại Suối Máu v.v.

Lao động là hành sắc: Mục đích của chúng là bắt chúng tôi làm việc cho đến kiệt sức ngã gục, chết dần chết mòn. Làm việc nặng nhọc suốt ngày đêm nhiều khi còn phải làm cả chủ nhật, nhưng ăn thì chỉ vài lát mì khô cho buổi sáng trước khi đi lao động, chiều về nửa chén com đầy sạn với sác mọt với vài cọng rau muống già, tối đến còn phải ngồi mổ xẻ bình bầu tốt xấu A, B, C. để tranh dành nhau một lát mì khô. Thí dụ hạng A được ba lát, hạng B hai lát, hạng C được 1 lát như vậy là chúng lấy của anh C mà cho anh A chúng đâu có mất gì đâu, cho nên khi đi lao động vớ ếch nhái, cào cào, chuột bọ mẩu khoai lang sống, mẩu khoai mì, rễ cây lá dại hay cái gì ăn được là cho vào mồm ngay, cốt là đỡ dạ đây còn thì hậu quả không cần biết, do đó mới có anh em chết vì ăn thịt cóc mà ngộ độc. Những kết quả của lao động nhiều khi không cần thiết, trồng lúa, lúa không

đom bông, trồng khoai khoai không củ, nhưng lúc nào cũng phải “**lao động khẩn trương**”, phá sân bay để trồng mì, hay sâm mìn bao nhiêu người bị nổ banh xác v.v.

Đói ăn rau, đau khắc phục: bệnh hoạn không thuốc uống, khai nghi bệnh rất khó khăn, dĩ chí có người bệnh anh em phải khênh ra bờ ruộng mà nằm. Đa số bệnh lao, kiết lỵ, bệnh đường ruột, thương hàn còn chữa chạy thì khắc phục. Bác sĩ quân y tù binh, nhìn thấy đồng bọn bệnh, cũng đành bó tay: **Thầy mà không thuốc cũng đi châu trời**. Nhiều khi cũng phải liều mạng mà mổ bụng bằng lưỡi lam hơi nóng để cắt ruột dư v.v

Tất cả những dụng cụ dùng xây nhà cửa như: cưa, đục, búa, rìu, cuốc, xẻng, cày, bừa, dao kéo, bay, nôi, niêu xoong, chảo đều do tù binh chế biến bằng những vật dụng phế thải của Mỹ vớt lại chứ nhà nước và Đảng Cộng sản không hề cung cấp một vật nhỏ nào cho sự sinh tồn của **Học viên của trường đại học cải tạo** của họ. Những cán bộ CS còn bóc lột chúng tôi đến tận xương tận tủy, bằng cách ép buộc chúng tôi phải sản xuất những bàn ghế, giường, tủđem bán chia nhau làm giàu.

Khi quần áo chần màn và những đồ dùng cá nhân đã hư hỏng, rách nát, chúng tôi phải đi bới móc những bao cát may thành quần áo mùng mền mà dùng ..., lược, muỗng bát đĩa đựng cơm cũng đều lấy đồ phế thải làm ra

Nào là học tập chính trị thì đem cả ông cha ba họ mình ra mà sỉ vả, chửi bới, hay cố thể hiện tư tưởng ngoan dân của mình trên báo tường:

Báo chí phải một chiều bợ đỡ

Ca tụng hoài dùng sợ nhảm tai

Già Hồ, Đảng Khỉ tụng hoài

Mác Lê đui lớn là bài biểu dương

Trích trang 62 trong “Tình Người Hỏa Ngục” của DTPhong

Hạ mình hạ giọng đến như thế, luôn cúi đê hèn đến như thế dĩ chí có những anh em nhẹ dạ, tin tưởng vào lời đường mật của chúng đến nỗi bán rẻ lương tâm, làm ăng ten, làm chó săn, chỉ rình báo cáo anh em, mong được điểm tốt được thả về với vợ con, nhưng vô phương, đầy tuyệt vọng, vì mười ngày trôi qua, một tháng trôi qua, năm tháng trôi qua, bây giờ là tháng thứ mười, thứ mười một, vẫn im lìm:

Thế là ai được thả ra

Thế là ai đã một nhà hợp vui

Hay là vẫn biệt tăm hơi

Hay là cải tạo, một đời phạm nhân

Trích trang 90 trong “Tình Người Hỏa Ngục”, DTPhong

Tuy vậy nhưng vẫn có tin đồn liên tiếp: nào là học xong bài nữa, trung ương mới có quyết định hay anh Ba cắt tóc cho quản giáo được rí tai: “tháng sau có đợt về đầu tiên...”

Hôm nay, hội trường tuy rộng, nhưng người đông nghẹt, nghe nói có cán bộ chính trị trung ương về giảng cơ.

Một đại đề tài là: “**Lao động sáng tạo nên con người**”

Chung quanh ngoài hội trường lính gác rất cẩn mật, súng ống bóng loáng, trật tự, đầy vẻ phô trương với khẩu hiệu treo trước hội trường: “**Toàn thể cán bộ các cấp và học viên cải tạo trại Trảng Lớn chào mừng đồng chí giảng viên chính trị trung ương**”

Trong hội trường các khối tù binh đứng cách nhau một lối đi trước hàng quân là quản giáo của khối đó. Bức tường trước mặt chúng tôi có treo bức ảnh già Hồ, dưới có hàng chữ “**Sống và làm việc theo gương Bác Hồ vĩ đại**”

Trên khán đài, anh tù binh hô to... nghiêm, nghỉ và nói: “Mọi người chuẩn bị hát bài “*Như có bác Hồ*”. Rồi anh ta cất cao giọng:

“Như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng, lời Bác nay đã thành chiến thắng huy hoàng”

Chúng tôi đều phải lớn tiếng hát theo, nhưng đều bị những con mắt cú vọ và những thiên lý nhĩ của các quân giáo, nhất là của các tay ang-ten, những chó săn trong anh em, luôn luôn theo dõi.

Khi học tập ba hoa méo mó

Cố lắng nghe nhưng khó lọt tai

Nhưng mà phải vỗ tay hoài

Nhưng mà phải hát những bài thánh ca

Vì lũ chó đứng xa gần đó

Vênh tai cây, mắt ngó miệng môi

Trích trang 84 và 85 trong “Tình Người Hỏa Ngục” DT Phong

Cả hội trường như vang lên tiếng hát ngu ngốc của bọn cuồng nô, vô liêm sỉ dùng xác ma khuyển loát dân mình, hát đi hát lại, bọn chiến thắng thì vênh vào đắc ý, hạ nhục bọn tù binh. Chúng tôi, những tù binh bất khuất, cảm thấy chua xót, nhục nhã, mỗi lời hát như sỏi vào tim chúng tôi đau nhói, nhưng trả thù thì mười năm chưa phải là lâu, cho nên: “*Phải rèn nhẫn nhục đường gươm. Chờ cơ quyết thắng được phùng giã nhân*” Đầu óc tôi đang suy tư, thì bên tai cũng vang lên tiếng hát:

“Như có Bác Hồ trong nhà thương Chợ Quán, lời Bác nay đã thành đỏi rét kinh hoàng”

Thì ra ông bạn già đứng cạnh tôi đang gân cổ mà hát, giọng ồ ồ nhưng nét mặt thì rất đắc ý, tôi mỉm cười đầu gật gật tỏ ý đồng tình, vì ông này cũng thường đàm đạo với chúng tôi về hiện tình đất nước, ông thường nói với tôi: “Bác có khả năng về văn thơ thì dùng văn thơ mà khích lệ, còn tôi thì chỉ xin nhái những bài hát của chúng mà chửi chúng cho bõ tức”.

Bỗng nhiên, tiếng hô “*ng nghiêm*” vang lên, trên bục gỗ, hấn lên tiếng:

“Hôm nay tôi về đây để *giáo dục chính trị* cho các anh do lệnh điều động của trung ương Đảng, hấn ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn chúng tôi như muốn tìm ra kẻ phản động đang ẩn núp trong đám “*học viên yêu quý*” của hấn, hấn đồng dục nói tiếp: “Có nghĩa là, tôi đại diện Đảng, Nhà Nước vô sản chuyên chính, và 72 triệu dân nước Xã Hội Chủ Nghĩa mà *giáo dục, dạy dỗ các anh về lao động là sáng tạo con người*”

Trước tiên, tôi có lời khen ngợi các anh đã biết học tập tốt, lao động tốt, đã đáp ứng được lòng kỳ vọng của Đảng và Nhà Nước ta, bên cạnh tôi có tiếng thì thào: “*đã tốt rồi sao chưa được về, chỉ nói dóc*” hội trường nhón nháo cả lên, các quân giáo các khối lên tiếng trấn áp, một lúc sau, hội trường mới trở lại trật tự.

Hấn tiếp tục nói: “Nói có sách, mách có chứng, trước khi lên bục giảng tôi có được xem qua tờ báo tường của các anh, có nhiều bài viết về lao động rất có ý nghĩa, tư tưởng phát sinh hành động, Mác dạy, các anh nhớ chú! Qua quá trình lao động xây dựng trại, từ chỗ đây là những nhà hoang, tàn tích của Mỹ Ngụy để lại mà thông qua bàn tay lao động chân chính của con người xã hội chủ nghĩa nó đã trở thành “*trường lao động cải tạo*” khang trang và vĩ đại như thế này, hơn nữa lại có những bài viết về lao động “*sâu sát*”, đã chứng tỏ “*bất dễ sâu chuỗi*” vào tư duy đế quốc tư bản của các anh cho nên tôi đánh giá cao những bài đó mà kết luận rằng các anh đã thấu triệt được ý nghĩa lao động” Lại có tiếng ồn ào: “*Sạo ke hoài, bỏ đi tám!*” tiếng nghiê... m ngân dài, như át hết tiếng ồn ào. Hấn nói

tiếp: “Bây giờ tôi đọc bài ca tụng lao động mà tôi cho là xuất sắc nhất, xin mời anh Chúc, anh bạn đứng bên nhắc: “Bác dơ tay lên, nó đang réo kìa”.

Tôi dơ tay, cả hội trường vỗ tay hoan hô, hết đợt này đến đợt khác, như muốn vỗ tung hội trường.

Hắn lớn tiếng đọc: “Nhan đề bài thơ: “Đất Tràng Lớn””

*Đất Tràng Lớn, cội cần và sỏi đá
Cây lúa thưa, mà lá cũng không nhiều
Lớp đất trên, màu mỡ chẳng bao nhiêu
Còn lớp dưới thật, lắm điều bổ ích
Lột sân bay, phá tàn tích, diên cuồng
Trồng khai khẩn, công lao trời biển cả*

Hắn đọc xong tự vỗ tay trước, anh em chúng tôi vỗ tay theo, đó cũng là dịp cho anh em xả bớt nỗi uất khí chứa chấp mấy tháng nay trong người, được dịp phá phách nhất là những anh em còn trẻ ở tuổi học trò.

Hắn nói tiếp, lần này hắn nói rất hùng hồn, tron tru, giả tạo, mắt tròn, mồm méo, tay dơ lên dơ xuống nhịp nhàng, thô kệch, vụng về như những đứa trẻ đóng trò cố ý khoe kiến thức mình, như những anh cán bộ xã, ấp nói trước làng xóm, thản nhiên nhai đi nhai lại hàng triệu lần những ý, những câu, những lời của đồng chí tổng bí thư kính yêu của hắn không sai từng dấu phẩy dấu chấm, nói thẳng ra là *sao y bản chính, là con vẹt học nói tiếng người* mà cán bộ cộng sản từ trên xuống dưới thường dùng từ tháng tám 1945 đến nay, Hắn nói:

“Theo thuyết Tiến Hóa của Darwin thì hàng mấy triệu năm về trước, con người vốn là do loài khỉ biến dạng dần dần mà thành, người ta gọi là **“KHỈ GIẢ NHÂN”**. Loại khỉ to lớn như con người chúng ta bây giờ nhưng lông lá xồm xoàm, đi bằng cả chân lẫn tay. Chúng có tài chạy nhảy leo trèo nên hái lượm những trái cây để sống, không những thế chúng còn giỏi bắt thủy sản để sinh tồn, chúng sống thành đoàn, đi đứng theo tập thể, bình đẳng bình quyền, hái lượm được vật gì chia cho nhau tùy nhu cầu để cùng ăn, do lao động chăm chỉ, tận tình vì đồng loại, sức khỏe dồi dào, mỗi ngày một tăng tiến cho nên lông chân tay mình mẩy rụng dần do sự cọ sát với lá cây rừng, vật thể khách quan và những vật nhỏ vật lớn của môi trường sinh sống, đồng thời cũng nhờ sự vận động cơ năng của cơ thể tác động với ngoại vật mà xương sống dựng thẳng lên, cơ bắp ở đùi và bắp chân lớn lên, thịt chắc nịch, bàn chân nở nang, khiến chịu đựng được cả sức nặng toàn thân, do đó hai tay dễ dàng hái bắt những vật trên cao, đuôi cũng dần dần rụng vì đã mất địa vị tác dụng lao động chủ yếu, cũng vì thông qua lao động, tay đã chiếm địa vị tất yếu thay thế. Từ đó nhờ lao động tích cực và thường xuyên nên chân luôn ở vị thế chủ yếu, mà tay vì nhu cầu giảm theo khả năng lao động trên mặt đất, nên lưng không cần phải cúi xuống khi đi chuyên, dần dần do lao động phân công cho chân tay rõ ràng: chân để đi đứng, chạy nhảy còn tay sờ mó, khâu vác.

Cũng do ảnh hưởng khách quan nên tư duy phát sinh, biết bắt những vật khác làm thức ăn cho thêm phong phú, chế biến những dụng cụ để chế ngự những con vật khác làm mồi ăn mà sinh tồn.

Còn nữa, khi tư duy phát sinh thì tất nhiên khối óc cũng phải phát triển cho thích hợp sự suy tư động não, đồng thời, khí quản, thanh âm cũng bành trướng, hoàn chỉnh hơn để truyền đạt, nâng cấp, những âm thanh dần dần thoát khỏi **tiếng hú của thú vật** mà tự nhiên hình thành một thứ ngôn ngữ mới, **ngôn ngữ của vật người** khởi điểm, giản đơn kết hợp

với dấu hiệu của cuộc thử, *thời kỳ này, sử gọi là thời kỳ cộng sản nguyên thủy*”. Bây giờ hãy tạm dừng ở đây, chiều nay và cả hai ngày sau nữa, các anh sẽ mổ sẻ, phân tích, áp dụng khách quan cũng như chủ quan vào *lao động là sáng tạo con người* ở tổ và ở khối, nếu thông suốt lý lẽ học tập, các anh từng người sẽ viết *thu hoạch*, rồi đem đọc ở khối để tập thể giúp đỡ phê bình, đánh giá cụ thể từng cá nhân. Sau đó cũng còn tùy vào sự tiếp thu, giác ngộ của các anh mà định đoạt có nên tiếp tục giảng tiếp bài này hay không? Do đó tôi mới nói rằng: **“*Học tiếp hay không là do các anh định đoạt cả đấy*”**

Trong khi hấn giảng, các quản giáo, chó săn canh gác, bắt được hai ba anh em không thèm ghi chép bài giảng, hỏi: “tại sao không ghi chép? Đáp: “tôi đã ghi vào đầu cả rồi! Hỏi: “Giảng viên nói gì? Đáp: “Sẵn sàng” Tuy nhiên vẫn bị chửi bới thậm tệ với lý do khinh miệt giảng viên

Mừng HUT hay bé cái làm:

Anh em đã ào đến chỗ tôi mà tỏ lời chúc mừng, kẻ nắm tay, người níu áo, ghé tai thì thảo: “Mừng anh sắp được về, nhớ đến địa chỉ nhà tôi, báo cho vợ con tôi là tôi vẫn khỏe, nên lo làm ăn nuôi con, đừng lo lắng cho tôi nữa!” Người nào cũng dúi cho tôi mẩu giấy có địa chỉ rõ ràng, miệng dặn đủ mọi chuyện, tay nhét vợ mẩu giấy vào tận đáy túi quần cho tôi, ồn ào nhốn nháo cả lên, tôi cũng chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy anh em, nhớ nhung cha mẹ vợ con đến độ điên cuồng, nên suy luận hết sức đơn thuần. Với kinh nghiệm sống với cộng sản từ 1945 đến 1954, tôi nhìn anh em mà thương hại với những suy luận quá đơn giản đó, tuy nhiên tôi không nỡ làm tiêu tan ngay những tia hy vọng mà anh em ấp ủ hàng mươi một tháng nay, tôi vui vẻ chăm chú nghe lời ủy thác và nhận những giòng chữ địa chỉ thân thương với ả ý gửi đến tận tay người thân yêu quý. Tôi đứng định nói: “tôi hứa với mọi người nếu tôi thực sự được về kỳ này, sẽ chuyển đầy đủ những lời nhắn nhủ cũng như những giòng chữ địa chỉ này để người thân an ủi và hy vọng ngày mai trời lại bình minh, nhưng tôi nghĩ bài thơ tôi làm chả có gì là xuất sắc, cả về ý tưởng cũng như về văn phong, cách dùng chữ, nó chỉ vừa đủ điểm để khỏi bị phê bình là viết lách, nó cũng thể hiện được cái chân thật lao động quá cực nhọc của chúng ta, lóc từng mảnh nhỏ bê tông với những búa chim tự tạo phá phi trường dưới trời nắng chang chang, không một bóng cây ả núp, khát không một ngụm nước, đói không một hạt cơm, xương rên thịt nhức, kết quả là gì? chỉ để lấy đất trồng mấy cây mì khô cần hay sao, không đâu ...lao động chỉ là hư chiêu, sức khỏe của chúng ta mới thật là đáng nói, còn *lột da Mỹ lột da tây* chỉ là chuyện cười ra nước mắt mà thôi.

Học tập chính trị hay là bóc lột tìm vết

Đúng hai giờ chiều, anh em tập họp để học tập, nghĩa là người nào ngồi ngay tại chỗ ngủ của mình, thảo luận theo từng khối riêng biệt, nhà này có bốn khối, thì tụ lại thành bốn nhóm riêng rẽ. Mọi người phải ngồi trong tư thế nghiêm chỉnh, áo bỏ trong quần, như sẵn sàng soi mói, sủa sói, bới móc lẫn nhau, càng tạo nên được không khí *hành riêng hành tôi bao nhiêu thì càng được biểu dương tinh thần học tập cao độ*, còn gọi là **“*tinh thần thi đua học tập*”** bấy nhiêu:

Đóng cửa lại, ngồi trong sách báo

Giúp đỡ nhau, quần áo chỉnh nghiêm

Như là, sắp đón quan trên

Như là thánh lễ, hay phiên xử toà

Trích trong “Tình Người Hỏa Ngục” DTPhong

Buổi học tập này do quản giáo khối chủ tọa, sau khi mọi người an tọa, như nhà sư sắp tụng kinh trên ngay chiếc chiếu chật hẹp của mình, Hận bắt đầu nói, tuy ở ngoài ít nói, mặt đầy nét chất phác ngu đần, nhưng lúc này nói rất hùng hồn như có ma nhập, chẳng kém gì giảng viên chính trị trung ương lúc ban sáng. Hận nói:

“Lúc sáng chúng ta học lý thuyết, bây giờ chúng ta thực hành, phân tích những điều giảng viên đã giảng buổi sáng dựa trên lý luận đó mà triển khai, cụ thể áp dụng vào từng cá nhân lao động, thí dụ: Các anh hiểu như thế nào về học thuyết Darwin?

Các anh có tin tưởng vào học thuyết đó không? Lao động thần kỳ đến nỗi biến khi thành người hoàn bị như ngày nay được không? Đang đi bằng bốn chân nay đi bằng hai chân theo ý các anh có được không? Lòng lá rụng hết, trí thức phát sinh, ngôn ngữ thành hình trước đơn sơ sau thành phức tạp Các anh cứ tự do phát biểu, theo tinh thần dân chủ tập trung, nghĩa là có lãnh đạo, có quản lý, có ông chủ là nhân dân, bây giờ để mấy phút động não riêng rẽ, rồi ta tiếp tục thảo luận.

Năm phút trôi, không khí nặng nề, ngột ngạt, im lìm, khó thở. Hận lại dục, anh em lại nhìn nhau, biết nói gì? Công nhận thì tất nhiên phải công nhận mình là con cháu hậu vương, chủ nghĩa cộng sản là ưu việt của loài người, còn nếu không công nhận thì lấy lý lẽ gì mà chứng minh: “Lý phải ở kẻ mạnh, ở kẻ thắng!”Mình đã chịu thua rồi nhưng chúng cứ bắt đánh mãi, đánh mãi đánh đến bao giờ mình lòi ra bất mãn, bất phục bằng lời nói hay việc làm là chính lúc đời bết mạt, nói cũng chết mà không nói cũng chết. Hận, quản giáo lại dục lần nữa... nhưng mọi người đành ngồi ù lì, câu giờ, sự thật không biết phát biểu như thế nào cho phải!

Công nhận thuyết Darwin là đúng ngay, không mỗ xé phân tách thì làm sao chúng hài lòng mà không phê bình là tiêu cực, còn nếu phê bình, lập luận, để đi quá trớn, lỡ lời, thì tai hại không biết đến thế nào mà lường được, điển hình như Nguyễn ngọc Trụ, thiếu úy, giảng viên về chiến tranh chính trị trường võ bị Đà Lạt bị bắt giam vào conex mất mấy tháng nay rồi, được “*cách mạng khoan hồng*” cho muông cơm, muông nước mỗi ngày, chỉ vì trong lúc thảo luận nổi hứng phát biểu “*không công nhận xã hội cộng sản là ưu việt của loài người*” còn dùng lý luận sắc bén của một giảng viên đại học miền Nam trước kia mà làm cho cán bộ giảng huấn của cộng đảng phải đo ván trước mặt anh em tù binh, kết quả là phải vào conex năm dài. Đang tính dơ tay thì đã thấy anh họ Lưu nói: “Thưa quản giáo, thưa anh em, tôi nghĩ thuyết tiến hóa của Darwin thật là một học thuyết cao siêu khôn lường, ông ta đã mất bao nhiêu công lao sưu tầm chứng tích, minh chứng cũng như động não, khiến những học giả có tiếng trên thế giới đã phải thừa nhận, cho nên với sức học tầm thường của chúng tôi làm sao mà hiểu được để phân tách, luận bàn dù sáng nay đã được giảng viên tận tình hướng dẫn mà trí ngu của chúng tôi vẫn chưa mở được chút nào, thưa cán bộ quản giáo. Anh em vỗ tay nhất chí ngay.

Hận phản đối: “Các anh học tập có nghĩa là anh hiểu như thế nào thì phát biểu như vậy, ai đòi hỏi anh phải học cao, bằng cấp nhiều, dùng lao động thực tiễn mà chứng minh lý thuyết thôi.

Cả Càn rau đắng: “Ta nên định nghĩa lao động là gì? lao động như thế nào mới rụng được lông chân, lông tay, lông mình lông mẩy, xét như tôi, lông chân nhiều quá, muốn nó rụng chỉ có cách dùng dao cạo thôi. Cả khối phì cười.

Anh khác: “Vợ tôi lông nách rậm quá cứ bắt tôi cạo cho hàng ngày, hễ hôm nào quên thì hôm sau phải thay lưỡi lam cho thật bén, kỳ này được về tôi phải dạy cô ấy làm lao động cho thật nhiều khối phải cạo nữa, thật tuyệt vời”.

Tôi thấy đã đến lúc cần phải nói: “Hai bạn vừa nói, tôi cảm thấy quá thực tế, lông chân rụng cũng có thể đi cây bừa nhiều cọ sát với lúa, cỏ, đất, tất nhiên lông chân có rụng nhưng nó sẽ rụng theo tỷ lệ lao động thật tích cực hay lười là, hơn nữa nó chỉ rụng trong thời gian gặt hái hay cây bừa chứ đâu có thể rụng luôn được. Tôi xin lưu ý các bạn, thời gian mà **khỉ giả nhân** rụng hết lông mọc phủ toàn thân để biến thành người ít nhất cũng phải mất mấy chục ngàn năm, trải qua bao nhiêu đời nhà khi?! Vậy bạn muốn lông chân của bạn rụng như ý muốn thì phải lao động tích cực đến hàng ngàn đời sau, bạn chờ được không? Cả khối cười ầm lên. Đợi cho mọi người hết cười. Tôi nói tiếp: “ Vì thế nên tôi nhất chí cao với anh bạn họ Lưu là ta không nên đi quá sâu vào khoa học, chẳng hạn loại khí spen đó, biến hết thành loài người hay chỉ là một bộ phận nhỏ ưu tú nhất, có lẽ chưa sách vở nào nói đến! hay là khi chúng chung sống thành đoàn thì đã có chỉ huy hay lãnh đạo chưa? Tuy học thuyết này đã được nhiều nhà khoa học công nhận có giá trị nhưng nó chỉ có giá trị tương đối chưa thể liệt vào loại tuyệt đối được. Vì vậy ta nên đi vào thực tế nghĩa là ta thử xét xem lao động có phải đã tạo ra con người không? Tạo ra con người như thế nào? Con người dùng sức lao động của mình để tạo ra của cải vật chất để nuôi chính mình. Nghĩa là tay làm thì hàm nhai, tay quai thì miệng trễ. Có ai không làm mà có ăn không? Tôi đề nghị ta nên đặt những câu hỏi dễ hiểu, tầm thường mà tìm hiểu tính chân thật của vấn đề còn hơn là ta cứ chạy theo trực tiếp học thuyết.

Giờ giải lao đã đến, anh em vội vàng đứng dậy tìm đường ra ngoài sân cho đỡ ngộp. Tôi vừa mới bước ra khỏi cửa đã thấy Tín luật sư, Hoàng thi sĩ, anh chàng họ Lưu đang bàn tán nên thảo luận như thế nào và nói với tôi: “Lúc này, anh đánh trống lảng mà lại vào trọng tâm hay lắm, nếu cứ để anh em phát biểu bừa bãi mãi, đi đến quá trớn, tuy chúng nó ngu nhưng nó có quyền sinh sát, khi chúng phát giác ra là mình đùa dỡn, khinh khi chúng thì nguy hiểm lắm, tai họa chứ chẳng phải đùa, anh lớn tuổi có nhiều kinh nghiệm sống với cộng sản nên ăn nói có cân nhắc, trầm tính chứ không nóng nảy, cương bậy như thanh niên chúng tôi, mong anh nghĩ đến đại thể mà chủ trì cho. Tôi gật đầu: “Nhưng các cậu nên nhớ là đừng khoe trí thức mà lý luận với chúng, nguy hiểm đấy, khi nói biết lỡ lời, phải biết ngừng lại, nếu cần cứ xin lỗi, tự kiểm là xong, anh em khác sẽ gỡ cho, nhưng tuyệt đối không được tự ái, gân cổ lên thì có trời cứu. Nên nhớ thế võ “gậy ông đập lưng ông” tuyệt diệu, cứ dùng những chữ lủng củng, lảng cẳng kêu như chuông mà vô nghĩa của chúng mà trị chúng, nhưng cũng phải có nội hàm một chút, kéo đập người mà lại đánh vào mình, cũng nguy hiểm. Còn nữa, không nên đấu chường trực tiếp với chúng, chỉ nên tránh né càng lâu càng tốt, cuối cùng thì cũng phải chịu thua mà thôi”

Cuộc hội luận về pháp luật xã hội chủ nghĩa hay là cái chết tất tưởi, bất ngờ và dã man của trung uý Ngô Nghĩa

Tối hôm đó, vừa mới thảo luận rất gay gắt về “**lao động sáng tạo con người** áp dụng cho từng cá nhân tù binh, để moi móc nhau, chửi bới nhau thậm tệ, anh em mệt mỏi về thể xác thì ít, nhưng chán chường, buồn phiền, cho kiếp lưu đầy của kẻ bại trận thì nhiều, chua cay nhất là cảm thấy lừa dối, sảo trá, tinh vi tội cùng của **kẻ thắng**, bắt ép **người bại** phải tự **biến thành vật người**, ăn, uống, đi, đứng, ăn nói, suy tư đều phải đúng theo khuôn sáo “**xã hội ưu việt không tưởng**”, đang chập chờn trong những hoài niệm mơ hồ đó thì bỗng có người lay gọi: “Quản giáo đang tìm kìa?”

Tôi gật mình tỉnh dậy thì Hận đã đứng ngay dưới chân tôi, hấn nói: “Ban quản độc trại chọn anh làm đại diện cho anh em học viên bốn khối trong nhà này, để tham dự **buổi hội thảo về luật pháp xã hội chủ nghĩa**, anh chuẩn bị sáng mai 8 giờ có xe đến đưa đi.”

Trong nhà lúc này, đa số anh em đã ngủ cả nhưng được tin này anh em vội ngồi dậy bàn tán sồn sào cả lên. Thân, một người hay diễn nghĩa tin tức, có biệt danh là “**Thân, thầy bàn**” bàn rằng: “Tôi nói có sai đâu, anh Chúc sẽ được về nay mai, không xa đâu, bằng chứng rõ ràng quá mà còn không tin, bây giờ lại thêm một bằng chứng cụ thể, **đại diện cho cả bốn khối đi dự đại hội pháp luật xã hội chủ nghĩa toàn trại**, oai chưa? Đi học mà đã được chắm **đầu thủ khoa** bốn khối, không được thả về thì ở “**trường**” làm cái gì?, tôi đánh cược mười ăn một, ai giám bắt không? anh Chúc nhớ đến nhà tôi nói cho vợ tôi biết, tôi sẽ cố gắng học tập tốt, sẽ về nhanh lắm, hãy kiên nhẫn chờ tôi một thời gian ngắn nữa thôi, đừng bỏ mà đi, tôi về không thấy em, tôi sống làm sao nổi?! Hấn cười: “Chả trước hôm trình diện chúng tôi mới cưới nhau, nàng đẹp lắm, duyên dáng lắm, gần nhau chỉ mới có một đêm tân hôn thôi nhưng mê ly lắm...đêm nào chúng tôi cũng gặp nhau trong mộng, tôi nghiệp cho nàng, phòng không lạnh lẽo, cô đơn chiếu bóng, làm sao mà chịu được! Em bằng lòng cho tôi cưới vì sợ bị ép làm **vợ thương bệnh binh cộng sản, hay hộ lý cán bộ lớn**. Tôi mà chậm về chỉ sợ nàng bị “**những tên cán ngố**” này quyền rũ mất thôi! “**Gái tham tài trai tham sắc mà ly**”

*Bao nhiêu những, ly thân cách biệt
Mới tân hôn, đã diệt sinh tồn
Bắc nam, năm tháng môi mòn
Trông mong rầy những, héo hon nào nề
Cũng có kẻ, chiều về đứt ruột
Đàn ngang cung, gãy khúc tơ lòng
Dép râu sao khéo đeo bông
Con thơ đứt ruột, rầy mong mai chờ*
Trích trang 69 “Tình Người Hoả Ngục”, DT Phong

Đêm càng về khuya, gió càng thổi mạnh, mưa lộp độp rơi trên mái tôn đều đều, dưới ngọn đèn lò mờ, le lói, những con người trẻ trung, văn minh, trí thức nhất của miền Nam Việt đang bị dồn ép, trong lò bát quái của Hầu Vương Lão Tổ, mà biến thành KHỈ GIẢ NHÂN, đã tuyệt chủng hàng triệu triệu năm, đang quần quạy, đau đớn để chống lại “sức thuốc mao hóa” hay nói rõ hơn là thuốc mọc lông toàn thân, và phép “hấp tinh đại pháp” của lão tổ học được từ giáo chủ ma giáo Mác Lê, nó là một pháp thuật độc nhất vô nhị, đặc dị đến nỗi nó có khả năng hút hết chất xám của người mà cấy vào đó một chút mầm gốc óc của loài khỉ GIẢ NHÂN. Trong lò bát quái đồ, con người không những phải chịu đựng sự dày vò của sức thuốc mọc lông, mà còn phải chịu đựng sự khống chế của tế bào gốc của óc khỉ phát sinh và nảy nở. Bát quái đồ này, giáo chủ ma giáo đã sử dụng rất đắc địa ở Nga Sô, Mao tổ sư tả phái ở Trung cộng đã dùng quái đồ này mà lên ngôi “hoàng đế đỏ” ở Trung Hoa cực kỳ dã man, tàn nhẫn. Ở bên Campuchia, còn khủng khiếp hơn, quái đồ này biến người thành đồng máu luôn.

*Từ đất Nga có cây trái lạ
Mà già Hồ đem quả vun trồng
Rắc reo khắp chốn núi đồng
Ăn vào đắng họng, nuốt xong tử hờn
Cây tiết chất, thiên hôn địa ám
Lại hút vào, chất xám óc người
Gây nên đôi khổ đời đời*

*Gây nên bão lụt, không nơi nương mình
Kẻ trồng cây, bỗng sinh quái tật
Mất tính người, thành vật khùng điên
Tưởng mình hơn hẳn thần tiên
Ăn chung ở lộn não phiền mắt tan
Nhưng chỉ tạo thấp hèn cuộc sống
Trâu bò như, lao động khẩn trương
Cháo rau ăn những bữa thường
Hoạt sinh cũng chỉ, là phường vô nhân
Nhưng lại vội, cố gân chối bỏ
Tiền thân người, tiên tổ linh hồn
Gọi là lịch sử xoáy tròn
Gọi là hủy thế, cáo chôn rặng đui*
Trích trang 75-76 trong “Tình Người Hoà Ngục” DT Phong

Trong nhà tuy rộng, nhưng đầy nhóc người, chật chội, khó thở, người co kè quắp, người nằm chồng lên, kẻ cố đẩy xuống, miệng rên, mặt nhăn, răng nhe, tay dầy, như bây khi tranh mỗi, có tiếng khóc nức nở như già biệt vợ con để đi vào cõi mung lung mơ hồ. Có những tiếng thở dài não nuột, tuyệt vọng của người cha phải nghiền răng nhắm mắt bước liêu vào tử địa, mong tự cứu mình trong cảnh vợ chết, bây con thơ cõi cút không người săn sóc, mặc cho **chúng tự sinh tự diệt** đây mơ hồ ảo tưởng. Có người khóc rống lên trong cơn mê loạn tưởng như đang tạ tội trước hồn cha, khi người cha thân yêu đã bao năm xa cách vì chiến trận nay được gặp mặt, đâu ngờ lại là ngày tử biệt sinh ly, nước mắt lã chã tuôn rơi, tràn đầy tình hiếu tử, nhưng than ôi, **dép râu, nón cối, với AK ác ôn đâu có nhân tính, đâu có hiểu được lòng hiếu tử** đang đứt từng khúc ruột trong cảnh vĩnh biệt thân sác cha già còn nằm trịnh ĩnh trong chiếc áo quan ọp ẹp nghèo nàn, nước mắt doanh tròng, đăm đui, âu lo, bất lực, vô vọng mà bị ép buộc phải già biệt con thơ vợ đại, theo gót quỷ sứ “**dép râu nón cối**” nhắm mắt bước liêu vào tử địa, không ngày tái ngộ. Nhưng lại có những tiếng cười giả tạo, gương ép trong cơn hấp hối của kẻ tử tù, như mong mỗi được gặp lại cha mẹ tổ tiên nơi chín suối, có những người quen cảnh giàu có, cha mẹ chiều chuộng, muốn gì có nấy, cơm bưng đến miệng, nước đưa tận mồm, bây giờ thì lạnh lẽo cô đơn đói khổ, đang mơ hồ mất trí, cầm lấy cánh tay bạn mà nhai mà gặm, kẻ dẫu người dành, như thực như hư, vô cùng khốn đốn. Có người mới cưới vợ, quen cảnh âu yếm đằm đui trong tân hôn mê ly ngậy ngát của tình trường mới chớm trong buổi xuân thì, nên cố gắng leo lên bụng đồng bọn làm trò **vợ chồng** trong cơn mê, hoảng loạn cực độ, gây nên sáo trộn, kẻ co người kéo, kẻ đẩy người đưa, tình tứ, khó chịu, đọa đày.

*Cũng có kẻ vợ bờ Diêm địa
Bắt đem đi hết nghĩa tình người
Con thơ đứt ruột xa rời
Thâm thê này chỉ, có trời biết không?*

*Hàng triệu người bị giam cầm đói khổ!
Biết bao nhiêu, thịt đỏ máu rơi
Bao nhiêu trẻ đã, mồ côi
Bao nhiêu trẻ đã, cõi đời chưa ra?*
Trích trong “Tình Người Hỏa Ngục” trang 69-70

Những cảnh kinh hoàng như mơ như thực, như chết như sống, như ác quỷ như thần tiên, như học tập như tù đầy, như no giả tạo như đói thực lòng, như khi tiền kiếp, như người mơ hồ, như tình nghĩa tràn đầy, như dã man ảo tưởng, trong bát quái đồ của lão Hồ vương ấy, trong thế gian này ai đã tự hào là mình biết? Nếu có chẳng chỉ có người vì may mắn mà đã thoát khỏi bát quái đồ đó, tuy nhiên có nói ra nhưng làm sao thuyết phục nổi những người trần mắt thịt đang say đắm đi tìm bí kíp trường sinh trong “Thần Tiên Đại Đồng Cảnh Giới” của giáo chủ ma giáo ác ôn, Mác Lê Đại quỷ vương

Đang chìm đắm trong suy tưởng, xót xa cho số phận hẩm hru của đám người đang biến dần thành khi dễ mặc sức cho đồ tử đồ tôn của Lão Hầu vương sảo quyết sử dụng. Đang miên man trong suy tư ứng phó với diễn biến ngày mai thì tiếng keng đã vang lên, đoàn người đang lũ lượt tranh dành nhau, làm vệ sinh cá nhân, vãi lát mì khô, rồi vội vã vào lớp tiếp tục học làm ***khỉ già nhân***, còn tôi thì được một xe nhà binh cũ kỹ đến chờ đi theo lệnh trên.

Xe chạy loanh quanh trong một trại quá rộng, chứa khoảng trên dưới 10,000 người, nhiều nhà chỉ còn nền xi măng rộng lớn, trơ trọi, rêu phủ đầy, cỏ cây chỗ rậm chỗ thưa, có người nói đây là chỗ bộ tư lệnh sư đoàn ở nên khang trang, tân kỳ có nhiều vật dụng quý giá, đất tiền; kia là kho vũ khí, kho quân trang, quân dụng, xe cộ mới tinh, cộng quân quá ngu dốt, không biết sử dụng, ăn cắp ra ngoài của bạc ngàn bán lấy một, lấy tiền mua hoặc vắt lay vắt lút phí phạm vô kể số, những xe díp mới tinh đem phá đi chế biến thành máy xay bắp (ngô) gọi là phát minh máy xay cải tiến, biết bao nhiêu máy móc dụng cụ tối tân y khoa trong nhà thương này đem chở hết về Bắc rồi biến thành đồ phế thải, lạc xoong, chỉ vì ngu dốt mà tự kiêu. Bây giờ tất cả bị moi ruột hết, ăn cắp ăn trộm hết, chỉ còn là những mái nhà tôn chỗ còn chỗ mất, cột siêu vẹo, mục nát chiếc còn chiếc gãy, hoang phế điêu tàn, trừ những nhà mà có tù binh ở, có bàn tay “lao động sáng tạo” nhưng vẫn cảm thấy đầy uất khí âm u, chết tróc tiêu điều, nặng nề âm khí. Xung quanh là vòng đai đất cao rộng, cách nhau năm mười thước có vụng gác canh cao, xây bằng gạch có vẻ kiên cố, có lẽ đó là vết tích của Mỹ Ngụy còn lại, ngoài vòng đai đất có nhiều bãi mìn và những vòng giây kềm gai dày đặc, có lẽ chuột, rắn cũng không thoát khỏi va chạm vào mìn, khiến máu chảy thân tan.

Xe chạy len lỏi vào những nhà tù “***học tập***”, rước người, đón người “***đại diện***” liên tục, đến khi trên xe chật ních những “***đại diện***”, bấy giờ xe mới bon thảng đến phi trường đã chiến của trại binh cũ, có người ngạc nhiên, nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi: “Hội thảo ở đâu mà lại phải dùng máy bay đưa tù đi như thế này?! họa hay phúc đây?!”

Nhưng không phải chờ lâu câu giải đáp, vì mọi người đã trông thấy tháp thoáng trong mưa phùn giá lạnh của miền Nam những đồng loại, khoảng độ vài trăm người, đang xếp hàng nghiêm chỉnh mặt đăm chiêu, đầy những nét u buồn khó hiểu. Chưa kịp suy nghĩ xem điều gì đã xảy ra cho “***các vị đại diện***” được trên “***wu ái chỉ định***”, thì ngay trước mắt tôi, một người bị trói trật cánh khi, chân bị cột chặt vào hai cột sắt, trước mô đất cao và dài của vòng đai vây chung quanh trại, đang kêu gào: “*Các anh nói là sẽ cho làm kiểm điểm qua loa lấy lệ, rồi thả ra cho học tập như thường, miễn truy cứu, nếu tôi nhận động cơ trốn trại là nhớ vợ đại con thơ, mẹ già trên tám mươi tuổi bệnh hoạn thường xuyên, không người săn sóc. Vì Cách mạng luôn luôn khoan hồng tha chết cho mọi kẻ tử thù, nhân đạo hơn Mỹ Ngụy gấp triệu lần. Tôi trốn trại đối với Mỹ Ngụy là phạm trọng tội, ít ra cũng vài ba năm tù ở. Nhưng cách mạng có thể khoan hồng, tha bổng nếu biết hối cải, thành thật khai báo. Nay chúng mày đã trắng trợn lừa dối, đảo lộn trắng đen, phản lại lời hứa, thất*

nhân tâm, giết cha tố mẹ, khi sư diệt tổ, không tội ác nào mà chúng mày không làm, táng tận lương tâm, diệt chủng cầu vinh, muôn kiếp đọa đầy địa ngục, không bao giờ siêu thoát... Nói đến đó thì một tên ý hấn là chỉ huy toàn pháp trường hét lớn:

“Các đồng chí bịt miệng nó lại ngay lập tức”

Thế là cái loa tố cáo tội lừa đảo, dối trá, dê hèn của kẻ thắng tất lịm bằng những trái chanh và những đê bịt miệng chặt cứng, chân tay cũng bị siết chặt cứng hơn.

Đồng thời ngay lúc ấy, một cái bàn gỗ, ọp ẹp siêu vẹo, được khênh đặt ngay trước mặt chúng tôi, một người hơi lùn, nước da ngăm ngăm đen, mặt nhăn, mắt xếch, mũi tẹt, nón cối dẹt râu, khệnh khạng bước đến trước bàn, sau có hai tên nón cối cận vệ, trang bị hai khẩu K54, đeo sê xuống thắt lưng, cổ làm ra vẻ oai phong trong bộ quân phục đã bạc màu, mắt như quét ngang dọc qua mặt chúng tôi, cố tìm ra những nét phản động tiềm ẩn trong con người thất trận, không thể tin tưởng. Một tên lính khác đặt trên bàn một tập giấy, ý hấn là hồ sơ cá nhân của Ngô Nghĩa.

Xung quanh chúng tôi bây giờ toàn là lính ngổ rùng rú, nón cối, dẹt râu, chĩa súng vào chúng tôi như muốn sẵn sàng nổ súng, vào bất cứ lúc nào, chỉ cần một cú chỉ nào đó của một cá nhân nào đó trong bọn chúng tôi mà chúng cho là *phản động*. Chúng tôi xếp thành nhiều hàng nghiêm chỉnh, lặng lẽ... đợi chờ, trước mặt chúng tôi là tử tù, bị trói chặt cứng, không nhúc nhích... đầu hơi gục xuống, như chán nản, mệt mỏi. Tôi đứng ở ngay hàng đầu, đối diện với Ngô Nghĩa, cách nhau chừng hai chục bước cho nên nhìn rất rõ. Giữa chúng tôi và tử tù có một bán tiểu đội hành quyết, trang bị súng trường AK, tên nào tên ấy mặt mũi đầy vẻ hung ác, ở tư thế nghiêm, tên tiểu đội trưởng mặt dài như mặt ngựa, mắt sắc, da mặt sần sùi đen sì, môi dày mà thâm, lưng dắt khẩu K54 dày cộm trong thắt lưng quân, đặc biệt đội một chiếc nón tai bèo quái ác, đi đi lại lại như nóng lòng muốn hạ thủ ngay, trông thật chẳng khác mấy tên xạ phang Tàu phù trong những rặng núi biên thùy Hoa Việt, chuyên nghề cướp của giết người.

Mưa vẫn nhẹ rơi, gió vẫn nhẹ thổi, không khí im lìm, lặng lẽ, nặng nề, khó thở, thời gian như muốn ngừng lại để xem cho rõ mặt kẻ sát nhân, lấy tư cách nguy hiểm gì?! lấy nhân cách giả tạo nào?! **Mà người lại giết người vô nhân đạo đến như thế?**

Bỗng tiếng loa phát thanh vọng ra: Nghiêm... nhưng mắt tôi vẫn liếc quanh, thì ra chỉ riêng chúng tôi phải đứng nghiêm, còn bọn chúng, những tên lính vẫn sẵn sàng hạ sát quyết không nương tay, chúng vẫn có ý gờm chúng tôi như sợ hổ dữ, “***học viên trường cải tạo***” dù rằng đã nhốt quá chặt trong nhiều vòng đai sắt.

Tên lùn mũi tẹt, đứng trước bàn, tay cầm giấy, lớn tiếng:

“Tôi, trung đoàn trưởng kiêm chánh án tòa án quân sự trực thuộc uỷ ban quân quản tỉnh Tây Ninh, hôm nay đến đây để xử vụ tên tội phạm trốn trại học tập.

Lý lịch cá nhân, và tội đã vi phạm:

Phạm nhân tên Ngô Nghĩa, 26 tuổi.

Cấp bậc: Trung úy nguy quân, thuộc diện trình diện cải tạo,

Học viên trại cải tạo: Trảng Lớn tỉnh Tây Ninh.

Phạm tội: trốn trại học tập cải tạo với trường hợp gia trọng: súi dục, tuyên truyền, ép buộc, dọa nạt những kẻ khác trốn trại nhưng đều bị bắt lại.

Quá trình hành động: Y phạm: sinh năm 1949, tại làng huyện.. tỉnh..., Bắc Việt Nam. Năm 1954, ***dù mới có năm tuổi đầu*** y phạm cũng đã chối bỏ Đảng và Nhà nước xã hội chủ nghĩa, một xã hội ưu việt của loài người, mà trốn vào miền Nam Việt Nam, mù quáng theo Mỹ Ngụy.

Năm 19 tuổi, tình nguyện vào lính ngự, chỉ trong vòng chưa đầy ba năm trời, hấn đã giết biết bao nhiêu đồng bào thân yêu, đốt phá biết bao nhiêu nhà cửa, ruộng đồng phì nhiêu, hoa màu cao cấp, ở miền Nam, tiêu diệt không biết bao nhiêu cơ sở hạ tầng của ta, biết bao nhiêu chiến sĩ anh dũng của ta đã bị hy sinh dưới mũi súng tham tàn vô nhân đạo của hấn.

Chỉ vên vẹn một thời gian chưa đầy ba năm trời thôi, mà hấn đã leo lên đến cấp bậc trung úy thì anh em thử tưởng tượng xem tội ác của hấn, nó ghê gớm như thế nào, nó kinh tởm như thế nào, xương của quân dân ta đã chất thành núi, máu của chiến sĩ ta đã chảy thành sông!

Xét chung về tội của ngự quân, ngự quyền:

Chế độ phản động, bù nhìn của tư bản, đế quốc ngoại bang miền Nam Việt Nam, cụ thể là tên xen-đằm quốc tế Mỹ đầu sỏ và ngự quân ngự quyền là tay sai bảo vệ cho chế độ đó đã gây ra biết bao nhiêu tội ác: trời không dung, đất không tha, người người nguyên rủa cụ thể là:

1-Phá hiệp định Ge-ne-va, kéo dài chiến tranh làm dân làm than đói khổ.

2-Công rấn cắn gà nhà, bom đạn Mỹ cày nát quê hương xứ sở.

3-Nhà tù nhiều hơn trường học, máy chém mọc lên khắp nơi, giết hại những chiến sĩ của ta từ Bắc vào Nam để xây dựng, cơ sở nông cốt, khôn kể xiết. Do đó ta phải vận chuyển quân đội, vũ khí, tiếp liệu, tận dụng sức người sức của dân miền bắc, xây dựng đường Trường Sơn vô cùng khó khăn vất vả, tổ chức cơ sở hậu cần, ngự tạo Mặt Trận Giải Phóng miền Nam, vô cùng tinh vi phức tạp, mảnh khoé, tuyên truyền để lôi kéo những người ái quốc có khi cưỡng ép họ phải theo về phía ta, để lũng đoạn dư luận thế giới, phải dùng ngự kế hòa mù bằng một thể **chiến lược dân tộc tự quyết**.

4-Đĩ điếm, cờ bạc, rượu chè, tràn ngập khắp nơi làm băng hoại xã hội.

5-Đảng, Nhà nước và nhân dân ta phải gánh chịu, một hậu quả chiến tranh thật vô cùng to lớn, đồng ruộng bỏ hoang, dân chúng đói khổ, nghèo hèn, đốt nát, nhưng ngoan cố, bướng bỉnh theo ý thức hệ của bọn tư bản lạc hậu, lỗi thời. Quốc khổ rộng tuyếch nhưng phải nuôi nấng, dạy dỗ, giáo dục ngự quân ngự quyền cùng toàn thể ngự dân miền Nam đã bị Mỹ Ngự nhồi nhét tư tưởng phản động quá lâu ngày.

Nhờ chính sách của Đảng, nhà nước và nhân dân ta vô cùng đại lượng, khoan hồng tha chết cho toàn thể ngự dân, ngự quân và ngự quyền của Miền Nam trước ngày 30-4-1975 mà mở "**những trường cải tạo**" hết sức tốn kém sức người, sức của, của nhân dân ta, để cải tạo họ thành con người hữu dụng cho một **xã hội vô cùng ưu việt của nhân loại**, nhưng đối với những kẻ ngoan cố, phản động, chối bỏ những sự ưu ái và khoan hồng ấy, tất nhiên Đảng và Nhà nước phải nghiêm trị, không khoan dung, không nhân nhượng như tên Ngô Nghĩa này.

Vậy nhân danh chánh án toà án quân sự quân quản tỉnh Tây Ninh tuyên phạt tên **trọng phạm Ngô Nghĩa...a.a.a...tử hình**

Bản tiểu đội hành quyết thi hành án lệnh ngay tức khắc...

Âm thanh tiếng **tức khắc** vừa chấm dứt...thì một loạt đạn cũng đồng thanh nổ tung vào người Ngô Nghĩa, Nghĩa gục đầu xuống bất động...

Chúng tôi, không ai bảo ai cũng cúi đầu xuống bất động, như tiễn đưa người bạn bất hạnh về cõi vĩnh hằng, lòng tràn đầy uất hận, ứ đọng, không nơi phát tiết những giòng lệ tự trào có lẽ cũng làm voi đi nổi sần thiên cổ của những kẻ bại trận chưa cam lòng vì chưa được đánh một trận quyết định cuối cùng của những chàng trai yêu nước, tự trọng.

Một tiếng nổ chát chúa, tôi giật mình trở về hiện thực, thì ra đó là **tiếng súng ân huệ cuối cùng** của tên tiểu đội trưởng xạ phang đáng ghét.

Nên có thơ tưởng nhớ Ngô Nghĩa:

*Thân phàm, thoát tục, anh hào
Khí hùng thoát xác, nhập vào hư không
Gió mưa, mây cuốn cộng đồng
Thì thảo nhắc nhở, thù không đội trời
Thua rồi, cũng chẳng, thành thời
Thua rồi, còn phải học đời ngựa trâu
Thân tàn, ngụp lặn biển sâu
Sao không tận sức, bẻ dẫu đôi đời
Sao không đoàn kết tức thời
Mà đem dân chủ, cho người tự do
Sao không tận diệt cộng nô
Mà cho Lê-Mác, vào lò hủy tiêu
Trại Tràng Lớn cuối thu 1976*

DT Phong

Thưa quý vị quan khách

Đứng trước hồn thiêng sông núi,

Đứng trước bàn thờ tổ quốc,

Đứng trước hồn thiêng của những anh hùng liệt sĩ vì nước vong thân,

Chúng tôi xin nghiêng mình kính cẩn trước những anh linh của những chiến hữu đã bị cộng sản sát hại một cách hết sức tàn nhẫn, bất nhân, vô pháp, vô thiên, bất minh bất bạch ở trong những trại tù mà chúng gọi là trại cải tạo như trung úy Ngô Nghĩa, thiếu úy Nguyễn Ngọc Trụ, Trung úy Lý Công Pầu, thiếu tá Lê đức Thịnh và vô vàn những sĩ quan khác mà ta chưa kiểm chứng được, mà tôn vinh họ là những anh hùng vì quốc vong thân, là những chiến sĩ tranh đấu cho tự do dân chủ cho Việt Nam.

Chúng tôi cũng lên tiếng minh định rõ ràng là chúng tôi, quân cán chính của chế độ Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam trước năm 1975 là những chiến sĩ quốc gia chống cộng sản và cũng là những chiến sĩ, từ xưa tới nay vẫn là những người đấu tranh cho tự do dân chủ cho Việt Nam.

Chúng tôi cũng lên tiếng đòi hỏi nhà cầm quyền cộng sản Hanoi phải thả ngay tức khắc những người tranh đấu cho tự do dân chủ ở Việt Nam như Linh mục Nguyễn văn Lý, luật sư Nguyễn văn Đài, luật sư Lê thị công Nhân....

Trân trọng cảm ơn quý vị.